

den neppe med Lovens Aand; thi Frederiksberg hører jo til Provinskøbstæderne, de Kommuner, der falde ind under Lovene af 1903, og der staar udtrykkeligt i de Love, at ingen Indtægt maa nedsættes saa meget, at Skatten bortfalder. Har man vedtaget den anden Ordning, stemmer det altsaa hverken med Lovens Ord eller dens Aand, men jeg skal ikke komme videre ind paa det her. De have foretaget en Lempelse, og jeg tror, det har haft den ikke ringe praktiske Betydning, at adskillige Hundreder, ja maaske Tusinder derigennem have skaffet sig Valgret, medens de ellers ikke vilde have faaet den. Som sagt, jeg savner denne Bestemmelse, men jeg skal straks tilføje, at da man har indført dette Forhold med de 400 Kr., hvorved jo Familiefædre med en Indtægt af 800—900 Kr. og deromkring med flere Børn kun ville komme til at svare Skat af 400, 500, 600, 700 Kr., efter Børneflokkens Talrighed, ville vi fra vor Side ikke gøre det til nogen Betingelse for vor Tilslutning, at man indsætter en Ændring paa dette Punkt. Men Sagen kan jo rejses igen, og jeg forbeholder os, at vi, naar vi finde Tiden moden til at kunne gennemføre det, rejse Kravet om Ligestilling ogsaa paa dette Punkt mellem København og de andre Kommuner.

De to Principper, som Københavns Kommune har ønsket, findes jo i Forslaget, den stigende Skala og den kommunale Formueskat. Den stigende Skala er ikke foreslaaet gennemført ganske paa samme Maade som efter Kommunalbestyrelsens Forslag, man beskatter efter Regeringsforslaget de lavere Indtægter noget stærkere end efter Kommunalbestyrelsens Forslag. Middelindtægterne skaaner man derimod ret stærkt ligesom ogsaa Kommunalbestyrelsens Forslag. De store Indtægter faa saa et lille, men kun et ganske lille Paalæg sammenlignet med Kommunalbestyrelsens Forslag. Jeg vilde selvfølgelig foretrække det Forslag, Kommunalbestyrelsen har indsendt, men kan ogsaa akkviescere ved det Forslag, som her foreligger, fordi det jo bringer Kommunen noget større Indtægt, og jeg erkender, at som Stillingen har formet sig i de $1\frac{1}{2}$ eller de Par Aar, der ere gaaede siden Kommunalbestyrelsen indsendte sit Forslag, er Trangen til forøgede Indtægter bleven endnu større for Københavns Kommune, og det er derfor kun glædeligt, at dette Forslag bringer godt 300,000 Kr. mere ind i Kassen, end Kommunalbestyrelsens Forslag vilde gøre. Jeg kunde have ønsket

denne Merindtægt fordelt noget mere ligeligt ud over de forskellige Indtægter, men jeg ser jo godt, hvad Hensigten er med dette Forslag. Det er at sige ogsaa til den københavnske Arbejderstand, at naar der nu indføres en stigende Skala og indføres Bevægelsesfrihed, maa den straks fra første Færd være paa det rene med, at Reformen koste Penge, og at vil den have de Reformen gennemført, som den ønsker, kan det medføre, at Skatteprocenten stiger, og saa maa de ogsaa ikke blot om nogle Aar, men straks begynde med at bære deres Andel af Byrden. Det er jo aabenbart Mening med at forme Forslaget, som det her foreligger. I al Almindelighed, naar blot den stigende Skalas Princip er gennemført, naar blot Skattebyrden saa nogenlunde lægges der, hvor Skatteevnen er, erkender jeg Rigtigheden af dette Princip, at ønsker man Reformen gennemført, maa man ogsaa hver efter sin Evne være med til at bære Byrderne derved. Og Ulykken ved den hidtidige Skatteordning her i København — og det er netop det store Synspunkt, som burde føre dette Forslag hurtigst muligt igennem til Virkeliggørelse — er, at det er en ganske usund og i Virkeligheden en ganske demoraliserende Ordning, man gennem mange Aar har haft her i København, nemlig siden 1880, da 3 pCt. Maksimum blev naaet. Det er ganske demoraliserende, at der kan stilles Krav paa Krav om Reformen, uden at det direkte mærkes af Skatteyderne, og det er højst uheldigt for Kommunens hele Hus-holdning, thi naar Reformerne alligevel ikke kunne hindres og heller ikke skulle hindres, ja, saa bliver jo Følgen kun, at man bliver nødt til at gribe til andre Udveje end forøget Skat, og disse andre Udveje ere dels en indirekte Beskatning ad forskellige Veje, som staa Kommunerne aabne, dels den at gøre Gæld, altsaa en voksende Laanebyrde. Nu ere de voksende Laan, den voksende Gæld og den deraf følgende voksende Forrentning i og for sig ikke karakteristiske for de senere Aars kommunale Styre her i København, saaledes som man har sagt i agitatorisk Øjemed fra enkelte Sider; det er langt fra Tilfældet. Dette Forhold begyndte tidligt, ja, det begyndte netop efter 1880, saa snart Maksimum blev naaet, og Kommunen derved hindredres i at faa Balance i Tingene paa naturlig Maade, saaledes som Købstæderne og Landsognene have kunnet gøre gennem saa mange Aar. Under Borgmester Borup voksede Københavns Gæld